ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ... (από την πρώτη σελίδα)

κόσμο και τα του κόσμου, και ευρισκομένους **«εν υπακοή, εφ' όρους ζωής»** υπό τον Ηγούμενον, απλούς Μοναχούς.

Δηλαδή, μιλάμε για δύο Χριστιανικές πολιτείες **εκ διαμέτρου αντίθετες**. α') **Την απόκοσμη Μοναστική** πολιτεία υπό τον Ηγούμενό της, και β') **Την κοσμική** πολιτεία υπό τον Επίσκοπον με το έγγαμο Τίμιον Πρεσβυτέριον, την εν Χριστώ Διακονία, και το πλήθος (= τους πιστούς).

Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί με έμφαση, ότι η **Ιερωσύνη είναι Μία, Και** ο Επίσκοπος, **και** ο Πρεσβύτερος, **Ιερωσύνη έχουν**. Δεν υπάρχουν πολλές Ιερωσύνες, αλλά **ΜΙΑ**, με την διαφορά, ότι για να εκφράσει την Ιερωσύνη του ο Διάκονος, και την Αρχιερωσύνη του ο Επίσκοπος, θα πρέπει: Ο μεν **Διάκονος** να ίσταται απαραιτήτως δίπλα στον Πρεσβύτερο ή τον Επίσκοπο, και ο **Επίσκοπος** για να εκφράσει την Αρχιερωσύνη του, οφείλει, υποχρεωτικά, να περιστοιχίζεται από το έγγαμο «Τίμιον Πρεσβυτέριον» της Εκκλησίας (= τους Ιερείς). **Μόνον έτσι εκφράζουν, οι δύο αυτοί Κληρικοί, την Ιερωσύνη τους ενώπιον του πλήθους**. Ο Διάκονος από μόνος του τίποτε δεν μπορεί να επιτελέσει στην Εκκλησία. Και ο Επίσκοπος, χωρίς τον Πρεσβύτερο δίπλα του δεν μπορεί, να εκφραστεί ως Αρχιερέας, κατά την τέλεση του Μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας και των διαφόρων Ιεροτελεστιών, και ακόμη χωρίς τον Ιερέα, **ούτε** να Ιερουργήσει μπορεί, **ούτε** να διοικήσει, **ούτε** και να δικάσει. Και, συγκεκριμένα, στην περίπτωση που δεν υπάρχει **έγγαμος Ιερέας** δίπλα του, **δεν μπορεί ποτέ να εκφρασεί και να πραγματώσει το Χριστό στην Εκκλησία ως ο Αρχιερέας, αλλά ως Πρεσβύτερος, γιατί ακριβώς η Ιερωσύνη, στην Ορθόδοξη Εκκλησία, είναι Μία**.

Τούτων δεδομένων, στις 15-5-2008, στις εορταστικές εκδηλώσεις εις μνήμην του Αγίου Αχίλλειου στη Λάρισα, κατά τη τέλεση της Θείας Λειτουργίας δεν επετράπη [από τον κ. **Βαρθολομαίο**, ή τον **οικείο Επίσκοπο**;], να παραστούν έγγαμοι Ιερείς, ώστε να δώσουν το Εκκλησιολογικό δικαίωμα στον κ. Βαρθολομαίο, να εκφραστεί, και να πραγματώσει, ως Αρχιερέας, το Χριστό «**εν τη Εκκλησία ορατώς**», αλλά προτιμήθηκε να μετατραπεί ο Ιερός Ναός του Αγίου Αχίλλειου σε Μονή «**εν τω κόσμω!!**», όπου και τελέστηκε μεν το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όχι όμως από Αρχιερέα, αλλά από Ηγούμενο Μονής, γιατί δεν υπήρχαν δίπλα του οι κοσμικοί έγγαμοι Πρεσβύτεροι (= Προεστώτες και Ηγήτορες των Εκκλησιών), αλλά περιεβάλλετο μόνον από υποβαθμισμέ-νους Μητροπολίτες και από **επίορκους** Ιερομόναχους. Έτσι ο κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, **ενώ ξεκίνησε και τον περίμεναν στην Λάρισα ως Οικουμενικόν, τους παρουσιάστηκε ως ένας απλός ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ** Μονής. **Γραφικό και Κανονικό έγκλημα. Άκρατος δεσποτισμός, εκκλησιαστικός παραλογισμός, και ασυδοσία. Σχέτος Βαρβαρισμός επί της Ορθοδόξου Εκκλησιολονίας. Θεομίσητη παπική ποδοπάτηση των πάντων, και εμφάνιση στην Εκκλησία ενός Θεού «ακαταστασίας!! ΟΜΩΣ, ο Θεός που πιστεύουν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, «ου γαρ έστιν ακαταστασίας, αλλά ειρήνης». Μπροστά στην άκρατη αυτή ασυδοσία, και του βαρβαρισμού επί των πάντων, ωχριούν και αυτοί ακόμη, οι περιώνυμοι για τον βαρβαρισμό τους, Σαβρομάτες.**

Αποφράδα, λοιπόν, ημέρα η **15 Μαΐου 2008** για την Ορθοδοξία, την Εκκλησιολογία, την Κανονική Τάξη, και τον έγγαμον Εφημεριακό Κλήρον. **Αυτό τον Κλήρο που τον έχει τάξει η Εκκλησία του Χριστού, να αγιάζει και να σώζει τον κόσμο. Αλλά και αποφράδα ημέρα γενικώς και για την Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού «ην περιεποιήσατο δια του αίματος του ιδίου».** Η πόλη της Λάρισας, δυστυχώς, την ημέρα του εορτασμού του προστάτου της Αγίου Αχίλλειου, έζησε ημέρες εμφάνισης **ωμής παπικής νοοτροπίας, έναντι Μητροπολιτών, Κανονικές Τάξεως, και του έγγαμου Τιμίου Πρεσβυτερίου**. Και εδώ επαληθεύεται η σοφία του λαού, «**ήρθαν τα άγρια, για να διώξουν τα ήμερα**».

ΟΛΑ αυτά τα τραγικά Εκκλησιολογικά και άλλα απαράδεκτα φαινόμενα εντός της Εκκλησίας του «πράου και ταπεινού Ιησού», είναι, ίσως, «**σημεία των καιρών**», που σημαίνει, ότι «**η Βασιλεία του Θεού μας σημαδεύει**». Λοιπόν, **ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΑΙ**, «**ότι, ώρα ου δοκείτε, ο υιός του ανθρώπου έρχεται... Ερχου Κύριε**». Η σωτήρια πίστη που μας άφησες, για να σώζεται ο κόσμος, πετσοκόβεται, δοκιμάζεται αγρίως, ή και αγνοείται, ακόμη δε» και το **τραγικότερον**, παραποιείται από υπερφίαλους και επιλήσμονες της αποστολής τους «**κακούς ποιμένες... οίτινες ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως**». **Κινδυνεύει**, η ΟΡΘΟΔΟΞΗ πίστη μας, να καταντήσει περίγελος των εθνών, «**θέατρον τω κόσμω και αγγέλοις και ανθρώποις**». Μην επιτρέψεις, Κύριε, να γίνει πράξη η άγια επιφύλαξή Σου για την Ορθόδοξη και σώζουσα πίστη που μας χάρισες, και ταυτόχρονα μας προειδοποίησες καθιστώντας μας προσεκτικούς για την τύχη της, «**... πλην ο υιός του ανθρώπου ελθών άρα ευρίσει την πίστιν επί της γης;**». Μην το επιτρέψεις αυτό, Κύριε, γιατί κάτι τέτοιο ήδη προμηνύεται, σαφώς, ότι θα συμβεί. ΑΛΛΑ, «**έρχου, ναι, έρχου Κύριε Ιησού**», **πριν βυθιστούμε, «εις όλεθρον και απώλειαν».** [Α' Τιμ. 6,3-10.).

πρεσβύτερος **ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΛΛΑΣ**
Θεολόγος – Εκκλησιαστικός Συνήγορος
πρ/δρος Ορθοδόξου Εφημεριακού Κλήρου Ελλάδος

ΛΑΡΙΣΑ (από την πρώτη σελίδα)

άλλους βεβαίως καλούς Επισκόπους, από τις συνειδήσεις των πιστών.

Τρεις μιτροφόροι κατέλαβαν το θρόνο του Θεολόγου. Και οι τρεις βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους ευσεβείς της Λαρίσης. Ο ένας από τους τρεις, επειδή δεν τον "σήκωνε" ο τόπος της Λαρίσης, μετατέθηκε. Ο άλλος έφυγε ενωρίς για την αιωνιότητα, για να λογοδοτήση στον Αιώνιο. Και ο τρίτος, ο Ιγνάτιος Λάπας, κάθεται ακόμη επάνω στο θρόνο του Θεολόγου, αλλά δεν αισθάνεται ανέτως και ευχαρίστως. Κάθεται επάνω σε καρφιά και σε αναμμένα κάρβουνα. Οι ευσεβείς και μαχητικοί Λαρισαίοι πολεμούν ανενδότως τον αδίστακτο μιτροφόρο, που πάτησε στο πτώμα του αδελφού του, για ν' ανεβή στο θρόνο του. Οι ευσεβείς και μαχητικοί Λαρισαίοι πολεμούν αδιαλείπτως τον, κατά τους Πατέρες, μοιχεπιβάτη του θρόνου.

Προξενεί ιδιαίτερη και πολύ έντονη εντύπωσι στους συνειδητούς χριστιανούς, αλλά και σε κοσμικούς ακόμη, ότι οι αγωνισταί χριστιανοί της Λαρίσης δεν αγωνίζονταν υπέρ του Θεολόγου μόνον όταν ζούσε, αλλ' αγωνίζονται και μετά την εκδημία του προς τον Κύριο. Μερικοί λένε: Αφού απέθανε ο Θεολόγος, ας παύση η πολεμική κατά του

διαδόχου του. Αλλ' αυτή η θέσι δεν είνε ορθή. Οι αγωνισταί χριστιανοί της Λαρίσης ορθώς έδωσαν και δίνουν τη μάχη για το πρόσωπο του αδίκως εκθρονισθέντος Μητροπολίτη Θεολόγου. Η μάχη για το άξιο αυτό πρόσωπο δεν είνε προσωπολατρία, αλλά ζήτημα δικαιοσύνης. Όποιος δεν υποστηρίζει το δίκαιο αδικούμενου ανθρώπου, **λέγει ο άγιος Νικόδημος** ο αγιορείτης, **δεν πρέπει ν' ανοίγη το στόμα του και να κοινωνή.** Αυτός δε ο λόγος του αγίου Νικόδημου ισχύει περισσότερο σε περίπτωσι κραυγαλέας αδικίας κατά εκλεκτού Επισκόπου, όπως είνε η περίπτωσι του Θεολόγου.

Αλλά τα μαχητικά μέλη της στρατευόμενης Εκκλησίας στη Λάρισα δεν αγωνίζονται μόνο για το πρόσωπο του αειμνήστου Θεολόγου. Υπεράνω των προσώπων είνε οι πνευματικές αρχές και αξίες. Και οι καλοί στρατιώτες Ιησού αγωνίζονται γι' αυτές τις αρχές και αξίες, και προπάντων για δικαιοσύνη και ευπρέπεια στην Εκκλησία. Όποιος ενδιαφέρεται για τα ατομικά και τα οικογενειακά του συμφέροντα, αλλ' αδιαφορεί για την Εκκλησία, και θεάται απαθώς τους αδίστακτους ανθρώπους ν' ασελγούν στο σώμα της μητέρας του Εκκλησίας, αυτός δεν είνε χριστιανός.

Ο Ιγνάτιος Λάπας δεν βαρύνεται μόνο με την πράξι της πνευματικής λαθρεπιβασίας. Βαρύνεται και με πλείστα άλλα μεγάλα ατοπήματα. Δεν δίωξε φαύλους κληρικούς, δίωξε απηνώς ευσεβείς κληρικούς και λαϊκούς.

Περιώρισε στο μοναστήρι τον πατέρα Αθανάσιο Μυτιληναίο, ιεροκήρυκα με εξαιρετικό φωτισμό, που συγκέντρωνε στη Λάρισα ακροατήριο χιλίων, χιλίων πεντακοσίων, και δύο χιλιάδων ακροατών. Έθεσε υπό τον μόδιον το φως της Θεσσαλίας, προσπάθησε να αμαυρώση τη δόξα του άμβωνος.

Δίωξε τον μεγάλο ασκητή και υπερασπιστή της πίστεως και πολέμιο της παναιρέσεως και της πανθρησκείας του Οικουμενισμού, τον πατέρα Ευθύμιο Τρικαμηνά, που ζη μέσα σε μια σπηλιά στα Τέμπη.

Μη υποφέροντας τον δίκαιο έλεγχο των ατοπημάτων του, βρήκε τον πόρο τον διαβητικό να κάνη εκατοντάδες μηνύσεις και αγωγές κατά τιμίων και ευσεβών Λαρισαίων, επιδιώκοντας την εξουθένωσι και την καταστροφή τους. Δικομανής σε υπέρτατο βαθμό! Και βέβαια με πλάτες. Ως δεσπότης στηριζόμενος στα ΜΑΤ έγινε αίτιος επανειλημμένες φορές να χυθή αίμα αγωνιστών χριστιανών, που δικαίως διαμαρτύρονται εναντίον του.

Προσφάτως κατά την εορτή του αγίου Αχιλλίου ήλθε προσκεκλημένος του στη Λάρισα ο κλίνων το μάτι στους αιρετικούς Πατριάρχης Βαρθολομαίος. Ήλθαν επίσης και 31 άλλοι δεσποτάδες. Και επειδή ευσεβείς αποδοκίμασαν τον Λατινόφρονα Πατριάρχη, πέντε συνελήφθησαν, δύο ήρωες και τρεις ηρωίδες, δέθηκαν οπισθάγκωνα με χειροπέδες, διαπομπεύθηκαν, κρατήθηκαν δύο εικοσιτετράωρα σε κρατητήριο υπό αθλιώτατες συνθήκες, μαζί με ναρκομανείς, τυχοδιώκτες και αλλοδαπούς, αντιμετωπίσθηκαν ως κακοποιά στοιχεία και καταδικάσθηκαν σε οκτάμηνη φυλάκισι προς... ικανοποίησι και δόξα του δεσπότη της Λαρίσης.

Και ο υποφαινόμενος είμαι αντικείμενο της έχθρας του δεσπότη της Λαρίσης. Ο πατήρ Ευθύμιος Τρικαμηνάς με πρότεινε ως μάρτυρα υπερασπίσεως στην υπόθεσί του, αλλ' ο δεσπότης με απέκλεισε ως αφωρισμένο και... εκτός Εκκλησίας! Εγώ, που είχα το θάρρος να ελέγξω τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας για τις φρικτές αιρέσεις και βλασφημίες του, αφωρίσθηκα και είμαι "εκτός Εκκλησίας"! Αυτός δε, ο οποίος δεν είχε το θάρρος να υπερασπίση τον υβριζόμενο Θεάνθρωπο και την Πίστι, προήχθη σε δεσπότη και είνε "εντός Εκκλησίας"! Αποδεικνύουν την εκκλησιαστικότητά του και οι περισσότερες από εκατό (100) βαρύτιμες αρχιερατικές ή μάλλον αυτοκρατορικές στολές του, (δες ΑΓΩΝΑ Λαρίσης φύλ. 132 και 133 και ΕΣΠΡΕΣΣΟ 13.5.08 σελ. 11), με τις οποίες αναδεικνύεται μιμητής του Ιησού του Ναζωραίου "από την ανάποδη"! Και μόνο για τις εκατό (100) και πλέον πανάκριβες στολές ο μεγαλομανής και ματαιόδοξος δεσπότης κρίνεται τελείως ανάξιος του Χριστιανισμού και απαράδεκτος.

Δικαίως, δικαιότατα οι μαχητικοί χριστιανοί της Λαρίσης αγωνίζονται κατά του Μητροπολίτη Ιγνατίου Λάπα αδιαλείπτως και ανενδότως, και είνε άξιοι τιμής και θαυμασμού. Και ένας απ' αυτούς αξίζει περισσότερο από τη λεγομένη Μείζονα και Υπερτελή Σύνοδο του κ. Βαρθολομαίου.

Αλλά μερικοί Λαρισαίοι, οι οποίοι άλλοτε αγωνίσθηκαν, κατόπιν υπέστειλαν τη σημαία του αγώνος και έγιναν ριψάσπιδες. Θλιβερό, θλιβερώτατο γεγονός. Υπενθυμίζει τον Δημά, ο οποίος εγκατέλειψε τον Παύλο "αγαπήσας τον νυν αιώνα" (Β' Τιμ. 4:10). Λυπούνται γι' αυτούς οι αγωνισταί αδελφοί τους. Λυπούμεθα όλοι οι πιστοί. Λυπείται ο νεοφανής άγιος πατήρ Βησσαρίων στην αιωνιότητα, ο οποίος δι' επιστολής του είχε ταχθή υπέρ του εκκλησιαστικού αγώνος των Λαρισαίων. Λυπούνται όλοι οι άγιοι και οι μάρτυρες στην αιωνιότητα. Λυπείται το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο εμψυχώνει την Εκκλησία και "όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας". Αλλ' η λιποταξία μερικών από τον εκκλησιαστικό αγώνα, τον ευγενέστερο όλων των αγώνων, κάνει τους συνειδητούς χριστιανούς να εκτιμούν ακόμη περισσότερο τους σταθερούς αγωνιστάς, οι οποίοι σύνθημα τους έχουν το θεόπνευστο λόγο, "Εως του θανάτου αγώνισαι περί της αληθείας, και Κύριος ο Θεός πολεμήσει υπέρ σου" (Σοφ. Σειρ. 4:28).

περιοδικο ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ